

Yazılar:

GRAFİK TASARIMCILAR MESLEK KURULUŞU

Fotoğrafçı Andre D. Wagner ile kimya ve şans konularında sohbet

Megan Williams

www.creativereview.co.uk

Çeviri: Ayşe Dağıstanlı

Bir sporcudan portre fotoğrafçılığına geçiş yapmış olan Andre D. Wagner, New York'un mahallelerindeki yaşamın özünü damıtan siyah beyaz fotoğraflarıyla tanındı. Bize bir fotoğrafçı olarak deneyimlerini, yaklaşımını ve hırslarını anlatıyor.

Siyah beyaz fotoğraflar, aklımıza geçmiş yılların meşhur sokak fotoğrafçılığı ustalarını getiriyor olabilir, ancak Andre D. Wagner'in monokrom portreleri oldukça çağdaş bir görüntü sergiliyor. Bununla birlikte, Wagner hâlâ filmlerini, aynı eski zaman ustaları gibi Brooklyn stüdyosunda tabetmekten ve basmaktan hoşlanıyor.

Omaha, Nebraska doğumlu fotoğrafçı, sosyal hizmet alanında yüksek lisans derecesini sürdürmek için 2011 yılında New York'a taşınmış. Daha sonra da tesadüfen, kendini bir kariyer olarak seçeceği fotoğrafçılık dünyasında bulmuş. O zamandan beri Vogue'dan ESPN'ye (Eğlence ve Spor Kanalları Ağı) ve New York dergisine kadar geniş bir yelpazede pek çok eseri yayınlanmış. New York Times'da da düzenli olarak projeleri yer alıyor.

Deneyimli bir fotoğrafçı olarak, başlangıçtaki fotoğrafları bile dikkat çekici derecede büyüleyicidir. New York metrosunda çektiği siyah beyaz fotoğraflarını bir araya getirdiği ve gündelik olanı güzel ve çekici bir şeye dönüştürdüğü *Here For The Ride* (Yolculuk İçin Buradayız) adlı ilk monografisini 2017'de yayınladı. Daha sonrasında Daniel Kaluuya ve Jodie Turner-Smith'in başrollerini paylaştığı, Melina Matsoukas'ın *Queen and Slim* (Kraliçe ve Slim) adlı, modern bir kaçağın dramını anlatan filmin afişi için tanıtım görüntüleri üzerinde çalıştı.

Wagner aşağıda, eğitiminin çeşitli aşamalarının bir fotoğrafçı olarak mesleğinin gidişatını nasıl şekillendirdiğini, Queen & Slim fırsatının üzerine nasıl atladığını ve Black America'yı (Amerikalı siyahilerin hayatlarını) gerçekte olduğu gibi fotoğraflama arzusunu anlatıyor.

Fotoğrafçılığa ilk nasıl bulaştınız?
Üniversitede öğrenciyken sporcuydum ve gelecekte basketbol oynama konusunda çok ciddiydim. Sanırım ikinci



sınıftayken birkaç kolay derse kaydolmak istedim ve Fotoğraf 101 dersini seçtim. Ancak sınıftaki ilk günümde büyük bir hata yaptığımı hemen fark ettim. Bir fotoğraf makinesi, film, kâğıt, kimyasal maddeler satın almam ve laboratuvarı (karanlık odada) çok fazla zaman geçirmem gerektiğini anladım. Kısaca dersi gönülsüzce geçtiğimi söyleyebilirim ve sonunda portföyümü almak için gitme zahmetine bile girmedim. Aslında, sosyal hizmet alanında yüksek lisans yapmak için New York'a taşınana kadar, kendimi ifade etmeye ne kadar çok özlem duyduğumun ve spordaki titizliğimin ve sosyal hizmet konularına yakınlığının birbiriyle

bağlantısı olacağını idrak edememiştim.

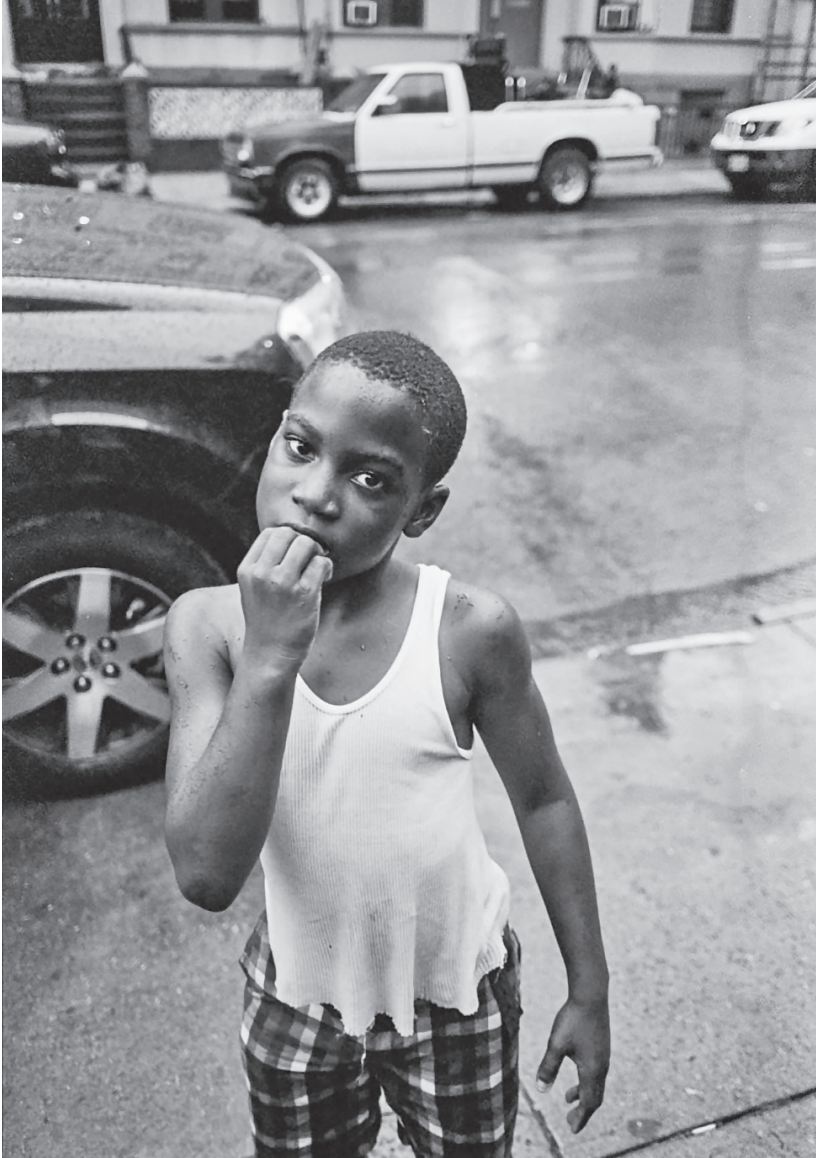
Sosyal hizmet alanındaki eğitiminizi fotoğrafçı olarak kariyerinizi veya yaklaşımınızı etkiledi mi?

Bence fotoğrafa yaklaşımıyla, sosyal hizmet ve bir sporcu olarak deneyimlerimin birbiriyle çok ilgisi var. Her zaman insanlarla kolayca bağlantı kurmak gibi doğal bir yeteneğim oldu ve bu belki kısmen bir takımın kaptanı olmaktan, kısmen de çocuk mahkemelerinde ve liselerdeki sorunlu gençlerle ve aileleriyle çalışmaktan kaynaklanmış olabilir. Bu işlerde empati yapmak ve insanların düzeylerine inerek iletişim kurma becerisine sahip olmak önemlidir.





Cedric.



Bu iletişim katmanına bir de fotoğraf makinesini eklediğinizde, insanlar görüldüklerini ve onlara saygı duyduğunuzu hissettiğinde, bunların hepsi sanatınızı dürüstçe yaptığının ifadesi haline geliyor ve sohbet doğal biçimde yürüyor.

Dışarıda çekim yapmak için ne kadar zaman harcıyorsunuz?

Mevsimplere ve devam eden müşteri işlerine veya karanlık odada baskı yapma durumuma bağlı olarak değişir. New York'ta ilkbahar ve yaz boyunca rahatlıkla sekiz saatten fazla dışarıda kalabilirim ve yirmi, yirmi beş kilometre yürüyebilirim – görülecek çok şey vardır ve bir gün boyunca pek çok şey olabilir. Gün boyu fotoğraf çekecek olmasam bile, günlük işlerimi sürdürürken ve etrafta dolaşırken kameram hep yanımdadır ve fotoğraf çekmeyi sürdürürüm. Kışın bile stüdyoda çalışırken, arada fotoğraf çekmek için çıkarım, hiç olmazsa pencereden fotoğraflar çekebilirim. Hep tetikte olmayı seviyorum. Benim için fotoğrafçılık, yaptığım bir işten çok bir yaşam tarzı.

Önceden herhangi bir planlama yapmanız gerekiyor mu? Örneğin hangi taraflara gideceğinize önceden mi karar veriyorsunuz? Yoksa işi şansa mı bırakıyorsunuz?

Alışkanlıklarına bağlı biriyim ve kesinlikle kendi mahalleimde ve Manhattan'ın çevresinde çok sevdiğim yerler var. Günün ilk ışıklarını çok seviyorum. Ama benim için fotoğraftaki güzelliklerin çoğu şans eseri gerçekleşiyor. Şansla oyun oynuyorum ve her zaman erkenci davranmaya çalışıyorum.

Sizi özellikle siyah beyaz filme çeken nedir?

Silver gelatin (siyah beyaz) baskıları kesinlikle çok güzel buluyorum.

Biraz Queen & Slim için yaptığınız çalışmalardan bahseder misiniz?

Çekim için hangi yöne gideceğinizi seçme şansınız oldu mu?

İlk kez bir film setinde çalışıyordum ama işe heyecanla ve kendinden emin bir şekilde giriştim. Senaryoyu okuduğumda konu bana çok yakın geldi ve her şeyin ne kadar güçlü olabileceği hissini uyandırdı. Bazı önemli görüntülerde doğrudan yönetmen Melina Matsoukas ile çalıştım, ancak çoğunlukla bana özgürce çalışabilmem için alan tanıdı. New Orleans'taki sette üç gün kaldım.

Daniel ve Jodie ile çalışmak nasıldı?

Daniel ve Jodie sette çok yardımcı oldular, birlikte çalışmak çok kolaydı. Kişisel alanlarına ve yaratıcı süreçlerine saygılı olabilmek için elimden geleni yaptım, ama yine de ihtiyacım olan çalışmayı yapabildim ve hatta kesimler arasında bile bazı fotoğraflar çekebildim. Kimyamız çok uyuytu, bu yüzden her şey çok doğal gelişti. Daniel iş başındayken, hareket halindeki bir şiir gibidir ve Jodie'nin kötü bir fotoğrafını çekmenin mümkün olup olmadığından emin değilim.

Sizin için özellikle anlamlı veya güçlü gelen bir fotoğrafınız var mı?

Eskiden mahalleimde yaşayan ve şimdi akıl hocalığı yaptığım Cedric'in küçükken çektiğim bu fotoğrafının anlamlı olduğunu söyleyebilirim. Onun artık yüzlerce fotoğrafı var; mahalleimde gündelik fotoğraflar olarak başlayan bir şey şimdi Brooklyn'de büyüyen siyahi genç bir çocuğun güzel bir hikâyesine dönüşüyor.

İşinizin arkasındaki ana hırs nedir? Özellikle bir şeyler anlatmaya mı çalışıyorsunuz?

Kısmen, çalışmamın Amerika'da siyah olmanın ne anlama geldiğine dair hassas ve dürüst bir ifade biçimi olmasını istiyorum. Fotoğrafını çektiğim insanları ve yerleri onurlandırmak istiyorum. Yüksek bir hırs gibi algılanabilir bu, ama aslında ben kendi kendimden en iyiyi talep etmeye çalışıyorum. ●

Jüri gözünden bir yarışma

Patrick Coyne

www.commart.com

Çeviri: Ayşe Dağıstanlı

Bu yazımızda, jüri üyelerinin değerlendirmelerini sadece çevrim içi olarak yaptıkları ilk fotoğraf yarışmamızın sonuçlarını tartışıyoruz. Seyahat masrafları ödemediğimiz için, uluslararası bir jüri davet etme şansımız oldu ve bu da uluslararası daha fazla katılımı teşvik etti. Bu yıl 43 ülkeden yarışmacı vardı ve bu bizim için yeni bir rekordu. Her ne kadar toplamda eser giriş sayısındaki düşüş hayal kırıklığı yaratmış olsa da, bu yıl dünyadaki olaylar göz önüne alındığında çok da şaşırmadık.

Birkaç sürpriz vardı: Editöryal ve Satılık kategorilerinde güçlü bir katılım ve Reklamcılık ve Kurumsal kategorilerindeyse sayılarda önemli bir düşüş gözlemlendi. Ancak salgın başvuruların sayısını azaltmış olsa da, jüri üyelerimizin coşkusunu bastıramadı.

Jüri üyesi Jason Baron’a göre, “Sadece sanat yönetmenleri tarafından yönetilmiş ticari işlerde değil, belgesel ve sanat kategorisinde de çok güzel hazırlanmış daha fazla sayıda fotoğraf vardı.”

Bir diğer jüri üyesi Ayşe Bali, “Fotoğrafçının bir ‘yazar’ rolünü oynadığı sosyal sorunlara geniş bir yelpazeden bakan gazetecilik yaklaşımlarını görmek beni heyecanlandırdı” diyor. “Günümüzde reklam fotoğrafçılığında bu görsel özgünlüğe daha fazla, parlak görüntülere ise daha az ihtiyaç duyuyoruz.”

Jüri üyesi Marc Gafen’e göre, üstün kalite fotoğrafçılığın veya ifade edilen muhteşem bir fikrin olduğu, bazen de her iki açıdan da dikkat çeken çok sayıda giriş vardı. “Bana göre, hatırı sayılır yoğunlukta bir dikkat ve özen, kusursuz bir uygulama, mizahın harika kullanımı veya bunların kombinasyonunu gösteren yapıtlar en çok dikkatimi çekenlerdi.”

Cameron Gibb ise, “Artık herkesin fotoğrafçı kesildiği günümüzde fotoğraf ortamı o kadar karışık ki tek bir görüntünün aradan sıyrılması zor,” diyor. “Her ne kadar görüntülerin çoğu teknik olarak çok iyi olsa da, aradan sıyrılmayı becerenler bunu sadece

teknik mükemmellikleri nedeniyle başarmadılar, çekimlerinde farklı bir kişiliği ve çoğu zaman bir tuhaflığı yansıttıkları için başarılıydılar.”

Jüri üyesi Dilip Vishwamitra Bhatia özellikle öğrencilerin yapıtlarından etkilenmiş. “Tekniği ve ortaya çıkan görüntüleri bir yana koyun, ifadeler ve düşünceler çok yoğun, farklı ve cesurdu, bu da gelecek için iyi bir gelişmeye işaret ediyor.”

Jüri üyelerine başvurular arasında fark ettikleri yaratıcı eğilimleri sorduğumda yorumları, olumludan olumsuzla doğru uzuyordu.

Mark Zibert: “Kamera içi ve analog tekniklere odaklanan bazı soyut deneysel çalışmalar görmek harikaydı” diyor. “Hepsini sevdim diyemem ama yaklaşımı takdir ettim.”

Amy Ditchman: “Katılan işler arasındaki güzel portre çeşitliliğinden özellikle etkilendim. Hem stüdyoda hem de mekânda çekilmiş işlerde çok ince, muhteşem ışıklandırma gördüm.”

Ditchman, “Ayrıca COVID-19 salgınının bıraktığı boş alanları konu alan çalışmalar beni de etkiledi” diye ekliyor. “Fotoğrafçıların bu tuhaf ve yalnız zamanı nasıl yakalamaya devam edeceklerini görmek ilginç olacak.”

Gibb, belirli temaların ve tarzların tekrarlanmasına biraz şaşırmış. “Sanırım bunu bir şeyin modaya uygun olarak kabul edilmesi olarak değerlendirebilirsiniz, ancak hasat zamanı temaları, eski Hollandalı usta ressamların yeniden yaratılması ve Dadaesk natürmort kompozisyonlarında renk engelleme konusunda epeyce giriş vardı. Bunu söylemekle birlikte, bu yapıtların bazısının güzel bir şekilde gerçekleştirildiğini eklemem gerekir.”

Zibert: “Çok tanıdık, çok kullanılmış ve eskimiş konularda birçok giriş vardı. Özellikle motosikletler, çelik işçileri ve karamsar tarım görüntüleri, bunların hepsi de çarpıcı biçimde benzer estetiğe sahipti.”

Jüri üyelerinden eserlerde onları en çok hayal kırıklığına uğratan hususlar hakkında görüşlerini paylaşmalarını istedim.

Bali, “Çoğunluğu siyah beyaz olan klasik portre fotoğraflarında taze bir bakış açısına sahip olmayan haddinden fazla eser vardı” diyor.

Gafen’e göre, “Seri olarak sunulan girişlerden bazılarındaki birkaç zayıf görüntü hayal kırıklığı yaratmış.”

Ditchman: “Reklamcılık kategorisinde beklediğim kadar etkileyici giriş yoktu. Bu, genel olarak reklam harcamalarının bir yansıması olabilir. Baskıdan

“Yakın gelecekte, gerçek bir fotoğraf ile yapay zekâ tarafından oluşturulan bir görüntü arasındaki farkı insan gözünün anlaması imkânsız hale gelecek.”
— **Ayşe Bali**

uzaklaşma eğilimi, müşterilerin paralarını ajans içinde hızlıca ve ucuza üretilen basit içeriklere harcamayı tercih etmeleri bunun sebeplerindendir. Ancak böyle olunca bizim alışkın olduğumuz özenli maharetten yoksun işler ortaya çıkıyor.”

Zibert, “Her ne kadar otantik ve spontane fotoğrafçılığı seviyor olsam da, bu tür görüntülerin bombardımanına çok yoğun bir şekilde tutulduğumuzu düşünüyorum” diyor.

Bhatia ise; “Bugün insanlığın karşı karşıya olduğu çeşitli sorunları ortaya koyan harika bir görüşe veya hikâye anlatımına sahip daha fazla yapıt görmeyi umuyordum. Bu bir anlamda bende hayal kırıklığı yarattı” diyor.

Gibb: “Evsizlik, cinsellik vb. gibi ifade edilmeye değer konulara yönelik farkındalık yaratmayı amaçlayan girişlerdeki özgünlük eksikliği beni şaşırttı” diyor. “Beni yanlış anlamayın, bunlar geçerli ve çok önemli konular, ancak çoğu arada kaynadı gitti.”

Baron, “Fotoğrafçılıkta neşeyi özleyorum” diyor. “Bu sıkıntılı zamanlarda, herkes derin ya da özgün veya kehanet tellallığı gibi konu veya temaları vurgulamak istiyor gibi görünüyor. Bazen mizah ile çok daha fazlasını söyleyebilirsiniz ve – son zamanlardaki birçok yarışmada olduğu gibi – burada da bunun eksik olduğunu hissettim. Fotoğrafiklerdeki ironiyi seviyorum – ya da hikâyeyi ana fikirden ya da çekimin odak noktasından daha iyi anlatan bitişirmelerde gizli istihzayı. Böyle şeyleri gözüm çok aradı. Tabii bu sadece benim alaycı ve müstehzi Avrupalı yaklaşımımın yansıması olabilir.”

Son olarak jüri üyelerine fotoğrafçılığın gidişatı hakkında ne düşündüklerini sordum.

Baron, “Aslında her zaman olduğu yöne gittiğini düşünüyorum,” diyor. “Fotoğrafçılar ya tarihteki bir zamanı ve yeri kayıt altına almak ya da bir atmosfer yaratmak açısından ‘an’ı arıyorlar. Bu günlerde gerçek dışı görünmeden her ikisini de başarmak zor. Kameraların kalitesi o kadar olağanüstü oldu ki, hızlıca yakalanmış bir an bile üstünde fazlaca düşünülmüş ve çalışılmış

gibi görünebilir. Fotoğrafçıların, onların olabildiğince özgün görünmesini sağlayacak noktaları dikkatlice düşünmesi gerekiyor.”

Bhatia’ya kalırsa, içimizdeki o eşsiz şeyi bulmalıyız. “Gönlünüze yakın bir şey bulun ve onu daha önce görülmemiş bir şekilde ifade edin veya en azından kendi yolunuzla anlatın. Tutkuyla devam edin ve başarısız! Öyle olmasa bile, hayatla bu kadar yakın bir ilişki kurarak iyi yaşamış olacaksınız.”

Bali ise farklı bir gelecek öngörüyor. “Geleneksel fotoğrafçılığın bir niş haline dönüştüğünü kabul etmenin zamanı geldi. CGI teknolojisi (Computer-generated imagery – Bilgisayarlarca üretilmiş görüntüler) ürün çekimlerinin yerini aldı, drone operatörleri manzara görüntülerinin yerini aldı, vesaire. Fotoğraf endüstrisinin değil, telefon mühendislerinin öncülük ettiği bir devrime tanık olduk. Yeni teknoloji sonucunda fotoğrafçılık, yeni uygulamalar, daha ince kamera efektleri ve artırılmış gerçeklik deneyimleri sunan telefonlarla daha da hızlı gelişmeye devam edecek. Yakın gelecekte, gerçek bir fotoğraf ile yapay zekâ tarafından oluşturulan bir görüntü arasındaki farkı insan gözünün anlaması imkânsız hale gelecek.”

Gibb: “Özellikle sonuçların bir temanın belirli yönlerini yansıtmaması gerektiren bir iş özeti üzerinde çalışıyorsanız, güçlü bir konseptte, ilginç kompozisyona ve harika ışıklandırmaya sahip güzel, zekice görüntüler yaratma zanaatı, hâlâ bir sanat formudur. Sonra şans faktörünü denklemden çıkarırsınız ve yerini beceri alır.”

Gafen, “Kendimizi içinde yaşarken bulduğumuz dünyamızda, profesyoneller için zorluklar çok büyük ve bir işi yürütmenin eski yöntemlerine artık güvenilemez,” diyor. “İnsanın iş zekâsına sahip olması ve işini yürütürken son derece yaratıcı yollara başvurması hayatta kalmak için çok önemlidir.”

Gibb, “Bir görsel iletişimci olarak, dünyaya iyiliği yaymak ve adaletsizliği vurgulamak için güçlü bir araca sahipsiniz ve bunu yapmak için elinizden geldiğince kullanmalısınız” diyor. “Bir görsel hâlâ bin kelimeye bedeldir.”

Bu yılki yarışmada bir projenin ödüllendirilmesi için on oydan en az yedisini alması gerekiyordu. Jüri üyelerinin doğrudan dahil oldukları projeler üzerinde oy kullanmalarına izin verilmedi; onların yerine ben oy verdim. Jüri üyelerimize 61. Fotoğrafçılık Yılığımızın fotoğraflarını seçerken gösterdikleri titiz çabalardan dolayı şükranlarımızı sunmak isterim. ●

Kolaj yapmanın keyfi

Daniel Benneworth-Grey
www.creativereview.co.uk
Çeviri: Ayşe Dağıstanlı

Tasarım muhabirimiz Daniel Benneworth-Gray, kitaplığının rafları arasında gezinirken basılı sayfaların insana verdiği keyfi yeniden keşfetti ve kısa sürede kendini gerçekten kesip yapıştırıp kolaj yaparken buldu.

Bu yıl zamanımın bir kısmını gayesiz bir biçimde York'ta kitapçılarda ve sahaflarda oyalanarak geçirdim, ama gözlerim ve parmaklarım kendi çalışmalarımı besleyebilecek ve bana hayati ilham kaynağı olacak basılı malzeme bulmayı başaramadı. Hayal kırıklığına uğradım ve ilgimi kendi kitap raflarıma yönlendirdim, sıklıkla pek de kıymetini bilemediğimiz kişisel kütüphanemi ziyaret ettim. Ne yazık ki, sadece okumak ve bakmak, zihnimde

dönüp duran bastırılmış enerjiyi tüketmek için yeterli değildi. Hayır böyle olmuyordu, bir şeyleri kesip biçmeye karar verdim.

Mevcut eğilimlere takılmaya hevesli bir şekilde, kendimi kitap tasarımı için yeniden kolaj yapmayı denerken buldum. Bu kez gerçekten kesip yapıştırmaya başlamıştım ve bu – sonuçta yıkıcı olsa da – inanılmaz derecede tatmin ediciydi.

Malzemeye tekrar iletişime geçmek gerçekten zevkli. Benim tasarladığım ürünler sonuçta fiziksel şeylerdir, ancak benim süreçteki rolüm genellikle tamamıyla ekranda gerçekleşir. İşime bizzat dokunmam bazen aylar alır. Bundan şikâyet ediyor olmak anlamsız aslında, çünkü ekranın bahsettiği aşırı güç insanı şımartıyor; her şeyi değiştirebilir, her şeyi geri sarabilirsiniz, bunun sınırı yoktur. Kendimi bir görüntüye yaklaşıp ona dokunup hissederek çalışmak yerine, uzaktan fütursuzca saldıran bir drone pilotu gibi hissedirim.

Kolajda; malzemenin kaynağını keşfetmek ve seçmek, malzemenin kısıtlamalarının ve niteliklerinin üstesinden gelmek, bulduğunuz görüntülerin boyutu veya kalitesi veya dokusuna göre beklenmedik bir tarafa yönlendirilmek, ıskartaya alınan görüntülerin yerine yeni bağlamlar bulmak, sonra onları yan yana koymak, tüm bunlar bir

Malzemelerinizi nereden temin ediyorsunuz? Onları nasıl düzenliyorsunuz? Makas mı yoksa bıçak mı kullanıyorsunuz? Ne tür yapıştırıcı kullanıyorsunuz? Sonuna kadar tamamen elle mi çalışıyorsunuz, yoksa işi dijital olarak mı bitiriyorsunuz? Bitmiş işi fotoğraflıyor musunuz yoksa tarıyor musunuz?

anlam yaratmanın verdiği sevinç hissetmek demektir. Kararlar verirsiniz ve onlara bağlı kalırsınız. Ve sonuç kesindir.

Bu karmaşık ortama daha derinden dalmam, her zaman hafife aldığım pratik bazı hususları keşfetmeme yol açtı. Utanmaz, sıradan bir sorgulayıcı gibi, içgüdülerim beni en çok sevdiğim kolaj sanatçıların tekniklerine dair biraz fikir edinmek için araştırmaya, kurcalamaya itti.

Malzemelerinizi nereden temin ediyorsunuz? Onları nasıl düzenliyorsunuz? Makas mı yoksa bıçak mı kullanıyorsunuz? Ne tür yapıştırıcı kullanıyorsunuz? Sonuna kadar tamamen elle mi çalışıyorsunuz, yoksa işi dijital olarak mı bitiriyorsunuz? Bitmiş işi fotoğraflıyor musunuz yoksa tarıyor musunuz? (Görünüşe göre bu, özellikle önemli bir konu çünkü aynı çalışma sonunda onu nasıl yansıttığınıza bağlı olarak farklı görünebilir.)

Neyse ki, çağdaş kolaj sanatçılarının son koleksiyonlarını bir araya getiren çalışmalar bu araştırmayı benim yerime yapmış. Örneğin DR. ME'nin *Cut Me Out* (Beni Kes Çıkart) ve Rebeka Elizegi'nin *Collage by Women* (Kadın Sanatçılardan Kolaj) gibi kitaplar raflarımdaki çeşitli koleksiyonların arasına katılıyor. Yaratıcılığa doğru uzanan yeni bir yolda gezinip araştırırken alınan zevkin bir kısmı da yapılan çalışmanın kendisidir – masamın üstünü kâğıt parçalarıyla ve parmaklarımı kâğıt kesikleriyle doldururken, yepyeni bir dünyaya dalıyorum, yeni bir âlemi tanıyorum.

Kolajların kolajını yapmanın bir sınırı var mıdır? Hayır, daha fazla kâğıt kesmeden önce, biraz daha yeni eski-kaynak materyal toplamalıyım. Dükkânlar beni bekliyor.

Acaba kolaj neden bir geri dönüş yaşıyor? Bu dijital formların

çoğalmasına bir yanıt mı? Yağma edilmeye hazır halde bekleyen arşivlerin halka açılmasının kabulü mü? Sosyal medyanın performans olarak yaratma ortamına uygun bir teknik mi? 21. yüzyılın parçalanmış kültürünün sonucu doğal bir dinlenme hali mi? Yoksa sadece şu anda sanat yönetmenleri arasında popüler olduğu için mi, *şu anda sanat yönetmenleri arasında popüler*? Muhtemelen yukarıdakilerin tümü, ayrıca yüzlerce başka neden bulunabilir.

Benim için büyük soru: Bu kitaplara yamyamca yaklaşıp nasıl direnebilirim? Kolajları kolajlamanın bir sınırı var mı? Hayır, daha fazla kesip kırpmadan önce, bazı *yeni-eski* kaynak malzemesi toplamalıyım. Evet, o dükkânlar beni çağırıyor. Sahip olmayı arzulamadığım kitaplar almak istiyorum, ki onları kesip parçalayıp onlardan kitaplar yapabileyim... Yani gerçekten daha fazla dışarı çıkmam gerekiyor. ●

Daniel Benneworth-Gray, York merkezli bir serbest tasarımcıdır.
İllüstrasyon: Daniel Benneworth-Grey



YAZILAR

Grafik Tasarımcılar Meslek Kuruluşu
Derneği adına sahibi

Zeynep Tonguç

Tasarım

Bülent Erkmen

Sorumlu Yayın Yönetmeni ve

Tasarım Devamlılığı

Osman Tülü

Grafik Uygulama: Tipograf

Baskı: A4 Ofset

Ayda bir yayımlanır, para ile satılmaz.

Tüm hakları saklıdır.

Grafik Tasarımcılar

Meslek Kuruluşu Derneği

Ortaklar Caddesi Bahçeler Sokağı 17/4

Mecidiyeköy 34394 İstanbul

Tel: (0212) 267 27 58

Faks: (0212) 267 27 59

info@gmk.org.tr www.gmk.org.tr